

ad effectum p[er] se substantia, ut per se patet.

Ob 4° Verbum Divinum cum ultio-
 riore tendentia, et unione subtili ad
 humanitatem Christi adhuc retinet perfectam
 substantia effini, q[ui]a adhuc subsistit in se, imo p[er] se;
 q[ui]a p[er] se, effini substantia n[on] est ita n[on] sistere in
 se, ut quavis tendit[ur] subtili, ulterior n[on] impedi-
 atur. **Neq[ue]** igitur i. q[ui]a Verbum n[on] unit[ur] humanita-
 ti s[ed] i[dem] q[ui] substantia, qua est n[on] divina, s[ed] i[dem] id, q[ui] est
 oratio subsistendi, q[ui] est personalitas; et haec sicut an-
 te unionem non subsistebat, ita post eam n[on] subsistit, ne-
 que aliquid acquisivit, s[ed] amisit: tum q[ui]a h[ic] uniretur
 s[ed] i[dem] q[ui] substantia, adhuc illa unio n[on] esset facta n[on] est.
 denique q[ui]a ex peculiari ratione imperita perfectionis
 talis unio non afferret aliquam plenitudinem, et com-
 plementum substantia Divina Persona: arguendo n[on] esset
 tendit[ur] ad aliquam perfectionem substantialem acqui-
 rentiam.

Ob 5° Na Divina antequam it[er]at[ur] triata
 substantijs relativi n[on] est suppositum, et t[er]m[us]
 habet or[ationem] complementum substantia q[ui]a est imperite
 perfecta; q[ui]a substantia n[on] est complementum substantia n[on]
 perfecta. **Neq[ue]** min[us] nam h[ic] in ratione n[on] sit o[mn]i[um] perfe-
 cta n[on] divina, t[er]m[us] in ratione Persona, s[ed] subsis-
 tentis est incompleta p[er] se, quamvis radicaliter
 et eminenter sit in o[mn]i o[mn]i i[n] se ipsa.

Ob 6° Na Divina triat[ur] tribus substantijs
 relativi; q[ui]a s[ed] i[n] la tertia est substantia,
 s[ed] n[on] est effectus p[er] se substantia impedire quam-
 libet ulteriorem tendit[ur] substantialem, q[ui]a postq[ui]am
 it[er]at[ur]

Trita à Paternitate ut huc tendit ulterius
 ut ad filiationem, et spirationem Negativam:
 et dicitur ad hanc relationem Personalem esse unam
 substantiam, 9^a singulari, et dicitur simul hanc positionem
 esse in se, ac per se tritam, et sistenter, q^{ue} est prima-
 riu^m effi^{ci} substantia: 2^a hinc, q^{ue} est impedire, ac re-
 gura ulterio^{rem} tendentiam, et hinc per maxi-
 mam facultatem, et concubilitatem hanc
 natura specialem; sicut in rebus creatis, et hinc
 potest per supernaturalem additionem alterius
 substantia, siue propria, et aliena, et est per uni-
 onem ad aliam substantiam completam. Hinc na-
 tura simpliciter facultatem habet se quasi unum-
 det, ut triplex natura, et ut est cum paternitate est quatuor-
 natura plena, et ulterius non tendit, et ut est cum filiatione ha-
 bet se, ut alia natura in eo opere plena, et ulterius non tendit, et
 multo magis ut est cum spiratione, q^{uia} iam nullo modo ten-
 dit ulterius: q^{uia} non referat in natura creatam s^{ed} eiuslimi-
 tatum, et singularissimam entitatem.

¶ 7.° Patris et filii subsistent in se,
 seu per se, et in^{ter} ad invicem unum tris,
 et concubant; q^{uia} substantia non reddit naturam inconcubi-
 lem ulteriori perfectioni substantia. Distinctio: sub-
 sistunt in se ratione etiam, et collectivè sumpta,
 in mai^{ori}: ratione sui, et singularitè sumpta, in
 mai^{ori}, ut in 3^a ditione d^{icitur} mai^{ori} et filii, et unione dictionis.

Replicabitur: Continuum non amittit substantiam per-
 sentem per adventum novarum partium, q^{uia} cum alijs
 substantiis unum tris; et substantia effi^{ci} secundarius non est
 impedire eam ulterio^{rem} tendentiam substantialem. Dist.

isens: n' est q'vis effiz' substantia impedire cōm ulterio-
 rem tendiam subialem, q' non arguat rei incomple-
 mentum in sua essia, q'aliq' est noua additio pium
 integrantium, n. itiam: q' arguat incomplementū
 in essia rei, nego itiam. Sed in d'ce dictum est
 impediri p' substantiam n' unionem, et tendiam subiale
 sim p'ter, id est epialem, i. perquam fit, s' resultet
 noua epia, sive nouum ens per se. Vn' illa additio
 pium integrantium n' est exclusa, q' p' illam n' fit
 nouum ens per se, id idem extendit: idcirco et
 per talem additionem, s' diminutionem n' uariat sub-
 stia quoad essiam, s' t'm' q'ad extensionem: vn' quot
 gutta saliant e' mari, s' influunt in mare, auferunt
 s' referunt sua substantias, totales, s' partiales, ratione
 status quoad integritatem, s' semper totales, quoad
 essiam, uiuente rem, et sistentes eam in se quoad
 essiam, et in eod' ore negantes, ac impediētes ul-
 teriorem perfectionem: sicut ipse met' p' continui
 gatione status iunctiois, s' separationis, modo
 sunt totales, nō partiales, q'ad integritatem, semp
 vn' totales, et completae quoad essiam.

Et t'c. Na' antecedenter ad substantiam
 s' est completa, s' incompleta in esse nā:
 si completa, n' indiget substantia, si incompleta, n' pot'
 compleri per substantiam, q' substantia non est implemen-
 tum in esse nā, q' superflua est substantia. Dist.
 nai: Na' antecedenter ad substantiam est ipsa, sive
 sistens in se, et inuicabili, finita, et p'adicta,
 n. mai: p'adicta, et p'ime, nego mai. Ita dici so-
 let d' albedine finita, n' p'adicta simili ante rela-
 cōm

Nota in' substantiam esse quod implementum
nāe in esse nāe, scilicet quod, id quoddammodo
extrinsecum, quia non est de essentia ipsius nāe, ut nā est,
et in hoc sensu habet se ad nāe, ut quaedam sus-
tentia, et obstaculum, ne tendat ulterius: at in esse
suppositi esse implementum scilicet nāe, et intrinsecum,
quia est de essentia suppositi: et in hoc sensu se habet
substantia ad nāe, et ad rem, et substantiam perfectam in suo genere,
tandem aliquid ultimum institutioni ipsius in eo esse per-
fecto, et tanquam positivum, intrinsecum, et scilicet impedi-
mentum ulterius perfectio nes substantialis, et essentialis.

Secundo 4^a

Corollaria ex precedenti dōa.

Ex dictis colligitur 1° nāe non habere propriam
substantiam, quia non habet invariabilem substantialem es-
sentialem, ergo ita unitas ulterius cum se, ut ex
utraque resultet diversa essentia. Colligitur 2° nāe
nāe pro eadem rationem et carere propria substantia:
nāe nāe inexistendi, et cum Suarez a multis tribui-
ti fieri nāe, quem in' substantiam esse nāe, oio im-
pertinens est, et superfluum: nāe nāe reddit nāe
nāe in se, ut patet, neque reddit illam
independentem a nāe in nāe, quia id habet ex
se, cum sit substantia, neque independentem a nāe in-
formationi, quia dependet ab illa, neque dependen-
tem ab eodem, quia id habet per educationem, et per unionem:
et est oio impertinens.

Colligitur

Colles 3° animam ratem dum e in corpore
 n' habere ppriam substantiam, q' n' s'istit
 in se, s' in corpore, nec est incorporea, s' co'lecta corpore:
 qn' v' separata, accipit novum modum subsistendi spu-
 alem, e' sibi p'portionalium; per quem redit' acti-
 sistens in se, e' incorporea, n' vero' incorporealis; et
 sane effectum supplevit verbum in aia Christi per
 triduum passionis sine novo miraculo, non ita in
 corpore, q' cum corpore non exigit na' sua ali-
 quem modum subsistendi p'ter substantiam totius,
 q' n' est illi inali' status separationis, novum mi-
 raculum fuit, t' nono vivit' s'ce cadaveris ad-
 venienti, t' si ma' perseveravit sine ulla p'ia, ma-
 neret in ma' p'ter exigentiam inalem illius. Non
 appellat' t'n' aia suppositum, neque Persona in sta-
 tu separationis, q' h' habeat ppriam substantiam, et
 t'n' habeat nam ratem completam, e' integram,
 q' requirit' ad denominationem Persona: sicut
 ad denominationem suppositi requirit' aliq'
 na' subsistens integra, e' completa.

Colles 4° totum compositum physical
 (nam de spuali non est controversia)
 subsistere per substantiam simplicem, e' indivisibile
 physice: nam h' substantia equi, t' hominis, v' sit
 indivisibilis in p'is incorporeis, s' extensionem, non
 m' est divisibilis in p'is estialibus, quia una coeres-
 pondet ma', e' altera p'ia. Cum n' compositum
 sit, q' subsistat, e' e' p' se, s' in se s'istens, ipi soli q'
 modum totius debet substantia, per quam eand' v'at'
 totum compositum s' utriusque p'is. Ita v'at'.

Somo 1. in 3. p. d. 32. c. 4. § Suar. d. 54 Metā
lect. 5.

Colla, 5° nām dīnam put p̄cūdit à tri-
bus sub̄stīis relatiuis, dīnar, Personarū
n̄ habere aliam sub̄stīam ad̄sam, et reals cōm-
tribus Personis. Probat āterimē pugnat basq.
Somo 2. in 1. p. d. 125. et Somo 1. in 3. p. d. 27. ubi
wa Suar. i. Somo in 3. p. d. 11. lect. 3. Pr̄ q^a to-
tus effectus sub̄stīe est ita rem in se sistere, ut n̄
p̄tendat ulterius, s̄ nā dīuina put p̄cūdit à tri-
bus Personis n̄ ita sistit in se, et n̄ cōdat ulterius
q^d eorū.

Colla, 6° Unionem sub̄stīalem, s̄ in̄ p̄i
physicas, siue in̄ p̄i integrantes sub-
sistere pot̄ eandem sub̄stīam totius, q^a cum per-
tinet ad̄ ep̄iam totius, ubi debet unio sistere, ubi
sistit totum, et per id̄, per q^d sistit totum. Un̄

Colla, 7° Verbum assumptiue im̄mō. utrasque uni-
ones, et physicas p̄m, et integrans, q^a cū
utraq^{ue} unio deberet subsistere q^d sub̄stīam p̄p̄ri-
am, humanitatē, debuit Verbum supplere id̄,
q^d impediuit. Im̄o et ipsa unio, qua ver-
būm humanitatē uniū et per Verbum ipsum
subsistit, q^a et est de ep̄ia illius eorū, aq^{ue}
inde debet sistere, ubi sistit totum: n̄ tñ d̄a cr̄
q^{ue} p̄s in̄ inferitum, q^a s̄c̄e unio Verbi ad hu-
manitatē n̄ uniū Verbo per aliam unionem,
s̄ per se ipsam.

Coll. 5° 4^m Corollarium, q^a id̄ m̄is
n̄ pot̄ affici duplex sub̄stīam, per-

tm.

tim in ipso humano, ubi p̄a est spūali: nam
 & substia simplex, q̄ est in homine est spūali, &
 tunc n̄ potest trāre corpus; & est mātē, & tunc
 n̄ potest trāre animam; & c. *Neq̄ p̄ aij.*
 G^a irium est certum, ut ostendimus in Traictu de
 Causis q̄. 3. a. 7. & *Ista q̄*: imo unio talis nō ē,
 ut nequeat afficere unum tantum subtyū, Sona-
 rio debet afficere duplex. Gⁿ S. S. vocat a-
 nimam p̄ā tē subsistentem, & trāgit independen-
 tem ab oī subto; & res talē subsistentes dici
 creari.

Sed Instabis: illā, & p̄a Christi Domi-
 ni prius fuerunt à verbo assumpta, qm̄
 essent in ^{trinitate}, n̄ in ea p̄ritate fuerunt as-
 sumpta, in qua nātē deberent subsistere; & pha-
 cent peculiare substia partialē. *Neq̄ p̄ mai,*
 quam latē impuorat Darg. Sono 1. in 3. p̄. d. 37.
 c. 7. & c. 8. & d. 39. c. 2. & 3: h̄. n. in aliqua p̄io-
 ritate rationis p̄i, utigant p̄cedere utrum, & tū
 ipsa p̄i unita sunt sūt cum utro, & utrum sūt
 cum utraque p̄i unita.

Ob 2.º & 5.^m Corollarium: Nā Dignā
 ut p̄ciindit à tribus Personis, est infi-
 nita perfecta, & sine indigentia ulteriori per-
 fectioni; & Co p̄ciindit à Personis, habet subs-
 tiam abstram. *Hac obio in sectione p̄cedente &*
Ob 5.º & Ob 6.º

Ob 3.º Subsistere est perfectio sim-
 p̄s simplex; & Co p̄ciindit in
 nā Dignā, q̄ abstrahit à tribus Personis. *Neq̄ p̄*

an: nam subsistere est ita in se sistere, ut non
possit tendere ad ulteriorem perfectionem, & acqui-
rendam, & ipondam p coitatem, id melius est pos-
se coitari, quam non posse; & subsistere non e
perfectio simplici simplex.

Ob 4. Na dicitur, que abstracta a Personis
Deus, & habet aliquam substantiam, cum q
iureat. Nego an. Na n. put abstracta a Personis
Deitas, non pot aut uere uocari Deitas, si ha-
bet substantiam, q^a homo n. pot ueri uocari humanitas,
neque albedo cum inhaerentia potest dici albedo,
sed album: dein Deus signat aliquid habere Dei-
tatem, id uero non est habere se ipsum; & si Deus,
& Deitas is ois idea, deo idem habere se ipsum,
& iter Deitas dicitur habere Deitatem: & u-
num habens Deitatem dicitur esse in tribus ha-
centibus Deitatem, q^a tres Personae uere dicitur
tr habere Deitatem. Dicebatur in^o Deus a Philo-
sophis antiquis, qui Trinitatem ignorabant non per ali-
quam substantiam abstractam, sed per substantiam, quam res-
ciebant esse abstractam, & relativam, triplicem, &
unicam.

Repones; & dicendi ss tres D^{ij}, q^a no-
men Deus supponit q^a essia, ut est in
tribus Personis, non uero put p^ostulit ab illis. Ne-
go illam: q^a ad multiplicationem secretorum
substantialium requiritur multiplicatio nae, & n. suf-
ficient multiplicatio suppositi, q^a hoc noe Deus
& Homos, & similibus n. em importati nae, si ce-
principalis, & expressius signati. Un n. pot pe-
ri non

si nomen multiplex, ubi illius proprium significatum fuerit unum.

Ob 5° Strigere, uelle, et reliqua perfectiones abesse prius, et principalius ratione nra tria, prout abstractit à Personis, si tales operationes sunt alicuius suppositi, siue subsistentis, et facti. Dist. mai: riuunt prius nra tria, ut quod sicut aia rasti, id. mai: ut qd sicut homini, nec q. mai. Nam sicut anima rasti, est prius intelligendi, et in hominibus: citi p. p. r. i. c. i. u. s. et intelligens, si uero anima, ita q. nra prout p. c. i. n. d. i. t. à Personis sit prius clarum operationum, si in d. o. operari. Veritas, si Deus, siue habens Veritatem.

Ob 6° q. Augustinus 7. et hinc ite c. 4. H. ronymus epistola 57. Agatho Papa in Epistola de reali, q. habet in 6. Synodo actioe 4. Deo tribuere substantiam abram, et facti. Deo Augustinum, et Hieronymum usurpasse nomen Substantia p. substantia, ut olim fuit in usu: et ideo dixerunt unam esse in Deo substantiam. Agathonius, cuius corruptus est in antiquis editionibus: in nouis iam correctus habet unam esse substantiam unum substantiam, et hanc correctionem approbansuar, et Vasq. citati.

Sectio 5^a

In singulis nis possint sit esse p. substantia, et nulla?

Veronica.

De unica, s' p'pria n'ali, siue aliena Dina n' est dur-
bium: 1^m. n' s'beat ex p'prietate, 2^m habet ex fide de-
cente 2^{am} Trinitatis; Personam assumpsisse humanam
Christi nam, itaut n'alem illius substantiam impedierit.

De pluribus p'prietatibus et res uidetur clara de p'prietate ab-
soluta cum in Dina n'ali sine p'te substantia relatiua p'prietate
p'pria, n' uidetur ex ore suo implicare, q'd p'tes substantia
p'pria t'rent, et compleant eandem n'alem; et ratio
mouet, q' d'ca superflua, videtur obstar, q' d'ni-
tus facile superari, et dispensari, maxime cum sem-
per maneat n'ali in se, et per se s'bens, n' in alio, neq'
per aliud, cum substantia sine p'prietate illius

Dubium q' epe potest de pluribus, q' t'rent
o'ia aliena, t' p'im p'pria, p'im aliena?

In quo: Dico s' de p'prietate ab-
soluta, si sine Dina t'rent p'prietate eandem n'alem cre-
atam. Pr' q' de facto humanitas Christi t'rent per
unam substantiam Dinam, si alia Dina substantia non is-
simus idonea ad t'rendam n'alem creatam: deinde
ex p'prietate creatam n'ali n' regnat, q' per o'ia s'beret
in se per s'berentiam n' suam, et s'beret obstarit superflua-
itas, q' superari facile pot' a d'co, et s'beret.

De 1°. q' quancunq' pluralitatem substi-
tutum p' basq. Tomo. i. in 3. p. d. 53. c. 2. q' d'
nec diuinitus pot' eadem n'ali s'beret t' succipere exire
per p'tes exias; q' neque substantia p' p'tes substantias
Nec p'itiam. Circa r'io c'iter assignari solita, est,
q' d' exia n' distinguunt' a p'e rei a n'ali, si sunt u'
accip'ndum n'ali fuerit ead, una et e' ead erit exia:
at uero substantia re ipsa distinguunt' a n'ali, sicut Vbi, un'

hinc in ead re possunt esse, & successivè pte, ubi carione,
ita et pte, substantia, & sit, & successivè.

Hæc in dicitur ratio n' est ad rem, q' ut constat
ex d. 3. sect. 2. & Hæc p'bad, bene potest re

habere sit per aliud, id, qd habet perse, ut actio, quæ
per se est fieri sui ipsius, bene potest fieri per aliam:
et ubi, qd est in loco q' re ipsam, bene potest et esse in
loco per aliud ubi. Dicitur o' m' est, q' a res non pot
esse ipsa, per aliud, qd non ipsa, alioqui esse ipsa,
et non esse ipsa, id ut videtur ex d. 3. sect. 3. & Exig^o
et sect. 4. & Ex quibus, exia rei est ipsum p'ali-
simum rei; q' nec dicitur re, pot' exire, & sit, vel
successivè per pte, exia, s' p'prias, q' una res non
est plures, res, nec sit, nec successivè: & aliena, q'
una res n' est alia res, una uo' exia est una res, & ali-
a exia est alia res.

Un' bene pot' una res habere p'
aliud id, qd aliud habet p' etiam, n' tñ pot' ee id,
qd n' est, & n' pot' esse per aliud id, qd est, q' n' sit
est hoc aliqd per id, qd n' est hoc aliqd: et nihil
potest esse sit, & successivè dua res, ut patet. Sub-
sistentia uo' n' modo n' est aliquid, quod sit p'ali-
simè ipsum ee nã, id nec habet per etiam, i; nec
est identificata cum nã: et ides bene pot' una nã
habere duas substantias, h' n' possit habere duas exia.

Ob. 2. Si in una nã dena' sit pte, sub-
sistentia, una substantia subsistet, & ter-
minabit' per aliam, id u' neque dicitur fieri pot',
q' est. In primis, nec p' mai, q' unaquæq' substantia
distinguit' à nã, et id h' nã tres, non possit termi-
nabit' substantia. Dein h' id iungat, n' est iniiciens, ut

consent.

constat ex dictis d. 5. sect. 2. & Hac p[ar]te, et 3. ex sect.
2. & Alia et 3. 0

Ob. 3. Item effi[ci] n[on] pot[est] et d[iv]initus
pendere sit a ff[act]u causis effectivis,
et aliis n[on] subordinatis, 2° neque hic effi[ci] p[ro]p[ri]e
substantiendi pot[est] sit prae[st]ari, per plures cau-
sas p[ro]p[ri]e, q[ui] sunt plures substantia. Neq[ue] aut[em]
cum Guar. d. 26. sect. 4. n. 14. : sola n[on] super-
fluitas ibi reperit[ur], q[ui] a Deo dispensari pot[est]: et
h[uius] utraque causa daret esse, non ideo un[um] effi[ci]
periret, si altera desineret illum care, q[ui] cum
utraque foret totalis, reservari posset in esse
per singular[es] actiones.

Ob. 4. Sicut n[on] creatur sit vari[us] p[er] se,
substantia personalis, d[iv]ina, sequit[ur] p[ro]p[ri]e
Personam p[ro]p[ri]e de alia per eandem idiomatum, ut
si dicas | Pater est Filius | t[er]t[er]o | Filius est Pater |
hoc aut[em] n[on] est dicendum, et est. Neq[ue] sequella,
q[ui] circa idiomatum solum dant[ur] un[um] p[ro]p[ri]a d[iv]inarum
n[on] exia in eod[em] supposito, non v[er]o in d[iv]ersa supposita
substantia in eadem n[on] s[ed] terminantia eandem n[on]am:
alioqui defacto iam Pater diceret[ur] Filius, et e[ss]e, q[ui]a
iam paternitas et filiatio v[er]ant eandem n[on]am d[iv]i-
niam. Qu[od] aut[em] d[iv]ersitas in eo consistit, q[ui] n[on]a,
et eius p[ro]p[ri]a inireto, q[ui] ponunt[ur] a se sub[st]anti, sup-
ponunt[ur] p[er] persona, et supposito; et id q[ui] dicimus
| Deus est homo, homo est Deus | facimus hunc
suum: suppositum, q[ui] est Deus, est homo, et sup-
positum, q[ui] est homo, est Deus. Persona vero
n[on] supponit s[ed] n[on]a, aut p[er] eius p[ro]p[ri]a, et ideo si
dicamus

dicamus / Pater est Filius / & Filius est Pater / non
erit sensus / Deus, qui est Pater, est Filius, aut Deus
qui est Filius est Pater / cur autem nā, et eius proāta
in iureo supponant à pē subti q. Persona, ea ratio
occurrit, nimirum, q^a p^ois illa / Deus est homo /
resoluit in hunc modum / Deus est habens humanitatem /
id aut nō habet se ipsum; & humanitas nō dicitur de se,
sed de suo supposito: illa vō p^ois / Pater est Filius /
q^d est p^ois suppositioe supposito, nō pot^{est} facere
hunc modum / Paternitas, & Pater est habens, Filiationem /
q^d falsus ē.

Dico 2° q^d p^ois absa p^oter substantia creata,
se oēs sint aliena, sicut p^ois p^oria p^ois
aliena possunt trāre eandem nō nām. Pr^o q^d se-
per nā susteret in se, t³ susteret per oēs alienas, quan-
uis, nō susteret per se, ut demonstratum est s^o sect. 3. &
t³ 3°, et à fortiori si p^ois subsisteret per p^oriam, aut
p^oriam, & p^ois per alienam, & alienas, q^d a tunc semp
et susteret in se, s^o p^ois per se, & per aliqd suum, p^ois
nō per se, & per aliqd, sed est per aliqd nō suum. Vn
nequē implicaret cuiusmodi terminatio ex eo, q^d substantia
essent p^ois, quia Deus pot^{est} iungere p^ois, ut patet ex
p^ois et t³; nequē ex eo, q^d alia essent p^ois, et
alia aliena, q^d semper facerent nām in se siste-
tem, in quo non cernit^{ur} implicatio. Multi PP.
antiqui ita s^o arbitrati sine ulla distinctione, ut ui-
dere est apud Valentiam in 3. p^ois d. 1. q. 3. puncto
6., et similit^{er} oēs illi, qui substantiam à nā reatū dis-
tingui existimant: e^o vō s^o ferē oēs, q^d suppo-
nunt substantiam esse suam, in q^d ē Furt. in c^o d. 11.

sect. 3., q. 1. nostram suam p. habilem dicat, & Darg.
n. despicuisse Tomo. 1. in 3. p. d. 25. c. 2., nec alijs Do.
corribus, inian en' absi' amplectiti, si substantia sit mo:
Dus: itam Suar. in Meta d. 34. sect. 4. n. 37, et
Tomo 1. in 3. p. d. 14. sect. 1. Darg. ibidem d. 33. c.
2., Valentia citatus puncto 3. & **Exp.**, Albertin.
Tomo 2. corollario 3. ex p. 1.0 Subia q. 8. dubita
tione 1. **Macister** meus Joane de huc, in Meta
d. 4. de subia sect. 7. c. 3.

Pro his q. Ob 5.° Cavilla, & P.P. idem
aliqui in humanitate Christi n. esse p. pri
am substantiam, q. est in ea bina, & p. censeo repug
nare p. priam substantiam sit cum aliena. Dist. 11. ens:
censeat nati repugnare, id. itiam: repugnare
de p. 1.0 absa, neq. 1.0 itiam. Nam P.P. ex coi p. 1.0
nati, qd. n. non soleat facere p. p. 1.0 qd. fieri potest
per pauca, colligunt n. subsistere humanitatem h. n.
si sit per p. priam substantiam, q. sufficiens subsistit
per d. nam: sicut ex eo, qd. Deus per modum super
additionis, & actionem creaturam subsistentet a. i. i. a. l. i.
charistia, nati desinit substantia eorumdem, q.
p. stabat a p. 1.0 subio.

Ob 6.° Nullus modus creatus potest coica
re suum effm p. alen subio, cuius n. est
p. prius modus, ut n. coicet effectum suum de be. uni
vi cum eo subio, cui coicet effm, id. n. potest uniri
cum aliena n. per unionem distam a se ipso, q. mo
dus effm est unio sui ipsius ad subio, neque per
se ipsum quia potest ab aliena n. separatus exis
tere; **Ob 7.°** Res int. negand. mai. Nam

actio est mixta agenti, et tñ n' unita cum agente, ut
 denominet illud agens. Dein data maiori, nego
 min. q' mixta non potest n' ee per se ipsum unitus
 suo subto, bene tñ potest eadem suo subto per unio-
 nem a se distam uniri, q' id n' valeret eius etiam,
 neque t. unionem, ut constas ex Hae tñ: et a
fortiori bene pot' uniri per unionem a se distam in
aliena nã, ad quam n' est epiato unio sui ipsius.
 sicut pes incorporantes substantia ad invicem uni-
 untur per uniones a se distas, et in eoi opinione
 et pes epiales, et physica substantia ipositi invse
 per uniones distas iunguntur.

Replacabit: Tota epiã modi est actualis
 exercitium vitæ, sui ipsius, ut dixi-
 mus in articulo de Causis q. 3. a. 4. et 3º a priori: ac-
tid. n. qua fit Petri, est ipsum fieri actualit' Petri,
 implicat aut' qd fieri Petri, ut fieri Pauli, t' uniat
 tur cum ipso Paulo, q' illa actio n' est fieri in eoi
 illius hominis, cui fuerit unita, sed est fieri hu-
 ius hominis, i. Petri. Sit substantia Gabrieli, e ip-
 sum subsistere Gabrieli, s' est sistentia in se p se,
 siue p'pria illius nã, et nã Michaeli, n' potest sub-
 sistere per substantiam Gabrieli, q' sistentia in se
 sui nã, non est sistentia nã, ut sic, sed est sisten-
 tia sui nã, ut sic, ac p' n' t' uniat' hanc sistentia
 Gabrieli cum nã Michaeli, n' reddet illam sub-
 sistens, s' in se sistentem, sicut actio, ubi actio,
 et alij modi n' p'stant alienis subtois suum effim p'ri-
 lem, et si cum illi uniantur.

Hae.

59
Hac instantia perit, ut opposita est, ha-
bet magnam vim, et pp eam dicitur ob-
tere oē, in iriam suam deflectere. Nihilominus
in ipsa inveniatur solutio eundem: nam h̄c haec sisten-
tia sit sustentia huius n̄i, et pp̄a n̄ possit n̄ esse
sustentia huius n̄i Gabrieli, est ut non sit sustentia
suis, id est est sustentia absē, et est sustentia
et Angelica, et de in h̄c sistia, et sustentia huius, un-
illa ultima dicitur est indiāli, cum qua stare pot̄ n̄i
cori, et opus cori, et generatū, et sp̄ificat: et id
h̄c ex determinatione sp̄iali, et indiāli sit sistia
huius, n̄ est h̄c, quom̄im̄ ex acciēte, et ex deter-
minatione extrinseca Dei, possit esse sistia alieni:
et sic actio, qua fit Deus, est per suam sp̄iam der-
minatū fieri Deo, id per acciēti, et ex deinde extrin-
seca Dei potest esse fieri Pauli, cum in actioe,
n̄ sit reperiat esse fieri huius, sicut hoc fieri, id est
opus cori, qd est esse absē fieri. Sic et Verbum
Divinum, qd ex tua derivata ratione p̄ali est sistia
divina n̄i, ex deinde extrinseca Dei est sistia summa-
ritatis, q̄a in verbo n̄ sit reperit̄ sicut ratio in-
diāli, qd sit sistia huius divina n̄i, id est qd sit
absē sustentia, alioqui n̄ posset stare effectum
p̄alem sistendi nisi divina n̄i.

Ob 7. Si substantia creata posset divinitus vā-
re alienam n̄m, sequeretur qd ipsa substantia
ex se haberet capacitatem, et perfectionem ad sp̄andum
talem sp̄m in aliena n̄i, cum n̄ illum effectum p̄taret
p̄t̄ per suam entitatem, et n̄ per aliquid superaddi-
tum, isen est, ut in entitate retineret talem sp̄m:

Vnde sequens, qd substantia aliena habere virtutem nat-
lem ad trandam alienam nam, qd oij poa petit nat-
reduci ad actum, qd si substantia creata Angel habet
et ex sua entitate virtutem ad trandam nam hominis pos-
tulare natu illam trare.

Hoc argo in primis nitit' Vazg. citari, id
Magister illius Lianae de fup ubi d
sect. 2. Verum haec, ides no p'ane existimas, qd
nimis p'bae: nam es humanitas habes capacitatem
ad unionem hypostaticam, et verbum ex sua intrin-
seca na habes virtutem ad trandam hypostaticam
humanam, et in hac unio, neque ab humanitate, neqz
a verbo natu postulat'. Sicut aia potest recipere
gratiam, et alios habitus supernales, et in n' petit
natu illam receptionem, neque tale hij, neque Vazg.
divsam rationem ponit assignare, quid id regere ten-
taverit. Vnde ad eiu argum. Q cum distinctione: oij
poa nali, petit natu reduci ad actum, id: oij poa
obedientiali, nego. Tali, aut' est poa, quam ha-
bet substantia creata ad trandam alienam nam, qd
illa poa esset cum ordine ad Deum operantem su-
pernatu, et miraculose unientem nam alienam
cum illa substantia: sicut ittu cum visione B. et
anima nostra cum gratia faciunt | ittiqz, et gra-
tum | per se quidem entitates, id ita ut supponant
Deum supernatu operantem, dum uisibilem in ittu,
et gratiam collat in aia, ut videre e' d. l. s. sec.
o. a. Hec, in'

Ob. 5. qd aia repugnat qd aliqua
pa reali, licet suum effim pa lem.

un. d.

in mōdō afficiendo subitum p̄ reale, et inresecam iden-
tificationem cum illō ad instar modi; q̄ et̄ repu-
gnat oīd. Si nūc coīcet suum effūi p̄tē subitō ins-
tanp̄e p̄tē afficiendo illud q̄ unionem distā. Haec
iā soluta est? **Ob 6°**: et̄ distā nō est cla-
ra q̄ implicat q̄ res aliqui possit habere in mōdō. p̄
suam epiam id, q̄d se t̄ non habuit p̄tē aut reali,
n̄ habet per suam epiam esse in mōdō unionem suā
ipsius ad aliqd̄ subitum, alioqui iā non esset p̄tē reali.
Si modalis: nūc vō cum subitō alieno unō p̄tē distā
unionem n̄ incipit habere p̄tē suam epiam id, quod
ante n̄ habebat, sed retinet suam epiam, et̄ incipit
habere per aliud, nimirum per unionem, id q̄ pri-
us non habebat; in quo nulla arripit repugnā, ut
perse est manifestum.

Superest q̄ dubium, et̄ exire queat Sinitus
aliqua nā sine oī subitō? Negat Suar.

d. 34. citata sect. 6. n. 23. et̄ affert q̄ sua p̄tē Sani-
tum B. Scorum, et̄ Consequam: nullam t̄n̄ aspiciat
repugnā, quā n̄ possit facile deservire: facit. n. co-
tam vim in aliquibus exemplis aliorum modorum:
6^m est in figura, q̄ t̄ sic nūc, n̄ pot̄ t̄n̄ dari in-
tē sine figura: 2^m est in bōi, sine quo existi-
mat nullam rem exire posse in rex, nā: si facile B. gn-
tatem in puncto n̄ habere figuram similem, ut patet
in Christo Dominō sub speciebus Eucharistia itē, ex-
sens amō in loco, et̄ posse vāre negativē sine ulla
figū: sicut et̄ res oī pot̄ ubicari negē, i. non ēē
in alio loco, s. n̄ ēē ex. Beum; ita nā sisset in se
sine ulla subitō negativē, i. n̄ viret ulterius ad un-

ctionem substantialem epistolem: argui dicendum videtur
 si implicare, quod aliqua res existat denudata in sub-
 stantia.

Sectio 6^a

Varia diffes c^a substantiam ex- plicantur.

Prima diffes est quod omnis entitas creata pos-
 sit hypostaticè uniri ad alienam substantiam.

Sec^{da} diffes, quod omnis entitas creata pos-
 sistere in suo esse, et per aliquid suum, ut patet in
 substantijs, et per aliquid alienum, ut patet in accidentibus,
 quia per substantia trantur ac sistunt in suo esse: quod om-
 nis entitas est capax illius esse præter, quem præstat sub-
 sistencia in eodem rationem trandi, et sistendi. Ita
 cum multi, Valentia 3. p. d. 1. q. 4. puncto 1. in fi-
 ne, de accidentibus existimat, de quibus potest esse
 maior dubitatio. De ipsa nec substantia istat existit,
 quod dicta in sect. 2. à Alia et: d' alijs inter do-
 centes cum Suar. Tomo 1. in 3. p. d. 14. sect. 2.

2^a diffes est, quod unata loquendo debea-
 tur mihi proprius aliquam substantia ipsorum,
 et aliquo modo per se existens separata ab alijs, vo. in-
 ditati in Eucharistia, m^a i^a, si existat Trinitas absq^{ue}
 omni p^{re}ter, et p^{re}ter m^a, si existat sine m^a. In p^{re} app^{re}
 ruit Vasquez, et Suar, uterque Tomo 3. in 3. p. h^u
 d. 56. sect. 2. c^o 2., ille d. 194. c. 2., ideo n. sub-
 stantia datur substantia impleta, quod existit per se, et sistit, ac trantur
 in se, et si quantitas, et alia debet entitas sistat, sine